

**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ
ΚΑΙ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ**

**† Ζ' ΛΟΥΚΑ, Ἡ σύναξις τῶν ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ
καί Γαβριήλ καί τῶν λοιπῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.
ΚΥΡΙΑΚΗ 8 Νοεμβρίου 2015**

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Ἑβρ. β' 2-10)

Αδελφοί, εἰ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; Ἦτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη, συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι καὶ ποικίλαις δυνάμεσι καὶ Πνεύματος ἁγίου μερισμοῖς κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν. Οὐ γὰρ ἀγγέλοις ὑπέταξε τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσαν, περὶ ἧς λαλοῦμεν, διεμαρτύρατο δὲ πού τις λέγων· «Τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπτη αὐτόν; Ἠλάττωσας αὐτόν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξη καὶ τιμῇ ἐστεφανώσας αὐτόν, πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ»· ἐν γὰρ τῷ «ὑποτάξαι» αὐτῷ τὰ «πάντα» οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον. Νῦν δὲ οὐπω ὁρῶμεν αὐτῷ «πάντα ὑποτεταγμένα»· τὸν δὲ «βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἠλαττωμένον» βλέπομεν Ἰησοῦν διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου «δόξη καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον», ὅπως χάριτι Θεοῦ ὑπὲρ παντὸς γεύσῃται θανάτου. Ἐπρεπε γὰρ αὐτῷ, δι' ὃν τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Έβρ. β' 2-10)

Αδελφοί, ἂν ὁ λόγος πού δόθηκε ἄλλοτε μέσω ἀγγέλων, ἀποδείχτηκε ἀληθινός, κι ὅσοι τόν παρέβηκαν ἢ δέν υπάκουσαν σ' αὐτόν, δέχτηκαν τήν τιμωρία πού τούς ἔπρεπε, πῶς εἶναι δυνατόν ἐμεῖς νά ξεφύγουμε, ἂν δέν δώσουμε τήν προσοχή πού ταιριάζει σε μια τόσο σπουδαία σωτηρία; Τή σωτηρία αὐτή, πού ἄρχισε νά διακηρύττει ὁ Κύριος, μᾶς τή βεβαίωσαν ὅσοι ἄκουσαν τόν λόγον του. Κι ὁ Θεός πρόσθεσε τή μαρτυρία του γι' αὐτήν, μέ κάθε λογῆς θαυματουργικές ἐνέργειες καί μέ τίς διάφορες δωρεές τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σύμφωνα μέ τό θέλημά του. Τόν μελλοντικό κόσμο, για τόν ὁποῖο μιλάμε, ὁ Θεός δέν τόν υπέταξε στούς ἀγγέλους. Ἀντίθετα ὅπως λέει κάπου ἡ Γραφή, *Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος για νά τόν σκέφτεσαι; ἢ ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου για νά τόν φροντίζεις; Τόν ἔκανες λίγο κατώτερον ἀπ' τούς ἀγγέλους, τόν στεφάνωσες μέ δόξα καί τιμή ὅλα τά υπέταξες κάτω ἀπ' τά πόδια του. Λέγοντας ὅλα τά υπέταξες σ' αὐτόν, ἐννοεῖ πῶς τίποτα δέν ἄφησε πού νά μήν τό υποτάξει σ' αὐτόν. Ὡς τώρα ὁμως δέν βλέπουμε νά εἶναι ὅλα ὑποταγμένα σ' αὐτόν. Βλέπουμε ὁμως ὅτι ὁ Ἰησοῦς, πού ἔγινε γιά ἓνα χρονικό διάστημα κατώτερος ἀπ' τούς ἀγγέλους, στεφανώθηκε μέ δόξα καί τιμή, ἐξαιτίας τοῦ θανάτου του. Γιατί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ θέλησε αὐτός νά γευτεῖ τόν θάνατο για*

τό καλό ὄλων. Ὁ Θεός, λοιπόν, ἡ ἀρχή καί ὁ σκοπός τῶν πάντων, ἐνῶ ὁδήγησε πολλούς υἱούς στή δόξα, ἔπρεπε μέ τό πάθος νά ὁδηγήσει τόν χορηγό τῆς σωτηρίας τους στήν ὀλοκλήρωση τοῦ ἔργου του.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. η´ 41-56)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτός ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὓσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ’ οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἦψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνωνα δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ’ ἐμοῦ. Ἴδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι’ ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεταιί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· Ἦ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. η´ 41-56)

Εκεῖνο τόν καιρό, πλησίασε τόν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος πού τόν ἔλεγαν Ἰάειρο καί ἦταν ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς. Αὐτός ἔπεσε στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί τόν παρακαλοῦσε νά πάει στό σπίτι του, γιατί εἶχε μια μοναχοκόρη δώδεκα χρόνων, πού ἦταν ἐτομοθάνατη. Τήν ὥρα πού ὁ Ἰησοῦς βάδιζε πρός τό σπίτι, τά πλήθη τόν περιέβαλαν ἀσφυκτικά. Κάποια γυναίκα, πού ὑπέφερε ἀπό αἱμορραγία δώδεκα χρόνια καί εἶχε ξοδέψει ὅλη της τήν περιουσία στούς γιατρούς, χωρίς κανέναν νά μπορέσει νά τήν κάνει καλά, πῆγε πίσω ἀπό τόν Ἰησοῦ, ἄγγιξε τήν ἄκρη τό ρούχου του, κι ἀμέσως ἡ αἱμορραγία της σταμάτησε. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Ποιός μέ ἄγγιξε;» Ἐνῶ ὅλοι ἀρνιοῦνταν, ὁ Πέτρος καί ὅσοι ἦταν μαζί του ἔλεγαν: «Διδάσκαλε, οἱ ὄχλοι ἔχουν στριμωχτεῖ κοντά σου καί σέ πιέζουν κι ἐσύ λές ποιός μέ ἄγγιξε;» Ὁ Ἰησοῦς ὁμως εἶπε: «Κάποιος μέ ἄγγιξε, γιατί ἐγώ ἔνιωσα νά βγαίνει ἀπό μένα δύναμη». Μόλις ἡ γυναίκα εἶδε ὅτι δέν ξέφυγε τήν προσοχή του, ἦρθε τρέμοντας κι ἔπεσε στά πόδια του καί προστά σ' ὅλο τόν κόσμο τοῦ εἶπε γιά ποιά αἰτία τόν ἄγγιξε κι ὅτι εἶχε γιατρευτεῖ ἀμέσως. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε: «Θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε· πήγαινε στό καλό». Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμα μιλοῦσε, ἦρθε κάποιος ἀπό τό σπίτι τοῦ ἄρχοντα τῆς συναγωγῆς καί τοῦ λέει: «Ἡ κόρη σου πέθανε· μήν ἐνοχλεῖς πιά τό δάσκαλο». Ὅταν τό ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Ἐσύ μή φοβᾶσαι, μόνο πίστευε, καί θά σωθεῖ». Φτάνοντας στό σπίτι, δέν ἄφησε κανέναν νά μπεῖ μέσα μαζί του, ἐκτός ἀπό τόν Πέτρο, τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο, καθώς καί τόν πατέρα καί τή μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ. Ὅλοι ἔκλαιγαν καί τή θρηνολογοῦσαν. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τοῦς εἶπε: «Μήν κλαῖτε· δέν πέθανε, ἀλλά κοιμᾶται». Ἐκεῖνοι τόν περιγελοῦσαν, βέβαιοι πώς εἶχε πεθάνει. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τοῦς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τό κορίτσι ἀπό τό χέρι καί τοῦ εἶπε δυνατά: «Κορίτσι, σήκω!» Τό πνεῦμα της ἐπέστρεψε κι αὐτή ἀμέσως σηκώθηκε. Ὁ Ἰησοῦς τότε διέταξε νά τῆς δώσουν νά φάει. Οἱ γονεῖς της ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἐκεῖνος ὁμως τοῦς εἶπε νά μήν ποῦν σέ κανέναν τί εἶχε γίνει.